

[Indenrigsministeren.]

menhængen er, at det maatte være den paagældende Kommunalbestyrelse, der foretager Anmeldelsen i disse Sager.

Det ærede Medlem Hr. Skjerbæk spurgte i denne Forbindelse, forstod jeg ham ret, om ikke denne Paragraf kunde føre med sig en Forhøjelse af det offentliges Udgifter til social Forsorg. Det forstaaer jeg ikke. Jeg vil i og for sig snarest tro, at hvis den Anmeldelse i Almindelighed bliver foretaget, hvor saadan Lejeaager foregaar, vil det i stort Omfang være tilstrækkeligt, at man fra Kommunens Side tager den Sag op og taler med den paagældende Ejer derom. I øvrigt er der ikke Tvivl om, at det ærede Medlem Hr. Hans Hansen (Rørby) har Ret i, at det offentliges Understøttelse paa dette Omraade i nogen Grad er medvirkende til at holde Huslejen oppe de paagældende Steder. Jeg har set Eksempler, der udelukker Tvivl derom, og det er noget overmaade betænkeligt.

Det ærede Medlem Hr. Jensen-Brobj sagde en Række Ting, som jeg ikke synes der er Grund til at komme videre ind paa. Jeg synes, det er Udtryk for, at det ærede Medlem ikke har ment sig forpligtet til at gaa ind i den Forstaaelse, og jeg kan næsten sige Stemning, som dette Forslag forudsætter. Naar det ærede Medlem siger, at herefter kan ingen vide sig sikker for Barnepigsystemet, Ejeren er prisingivet; hvis Loven skal administreres efter sin Bogstav, vil ikke mange Huse staa derfor, ikke engang Rigsdagen — ja, saa er det formentlig kun Tilløb til en daarlig Vittighed, men det er samtidig — hvad den øvrige Del af Rigsdagens Medlemmer ved — kun Ord. Paa samme Maade naar det ærede Medlem siger, at Indenrigsministeren bestemmer alt, Kommunerne, bortset fra København, faar ikke meget at sige med Hensyn til Loven og dens Administration. Hvad mener det ærede Medlem egentlig hermed? Der findes ikke det mindste Grundlag derfor, naar man læser Kapitlet om Finanseringsbestemmelserne, og at disse skulde være forment saadan, at København havde mere at sige i denne Forbindelse ved Forhandlingerne med Staten, findes der overhovedet ikke Antydning af, det er alt sammen den Slags Tale, man holder i Gudme-Kredsen, men som jeg har sagt til det ærede Medlem een Gang, at han skal lade være med at holde herinde, for det skader kun ham selv.

Det ærede Medlem sluttede med at sige, at hvis vi — altsaa Venstre — skal være med, maa Sejlet paa Skuden slækkes, og det betydeligt. Det kan det ærede

Medlem stole paa, at det ikke skal. Regeringen er rede til — og det er jeg ikke i Tvivl om, at Regeringspartierne ogsaa er — at gennemføre en Lovgivning af denne Karakter, og der er heller ikke i det, der er sket i dette høje Ting i Dag, noget som helst, der tyder paa, at man ikke vil kunne føre en frugtbringende Forhandling med alle de øvrige Partier her i Rigsdagen. Jeg personlig vil selvfølgelig sætte megen Pris paa, at en Lov som denne kan gennemføres paa Grundlag af den Forstaaelse, som saa mange har lagt for Dagen i Dag.

Det ærede Medlem Hr. Skjerbæk talte ud fra, jeg kunde næsten sige et helt andet Sindelag, og der var i det ærede Medlems Udtalelser intet, som kan gøre, at jeg ikke med største Glæde vil optage Forhandling med ham og hans Parti i det Udvalg, der kommer. Det ærede Medlem tog sit Udgangspunkt i dette, at vi her stod over for et uhyre Samfundsonde, at man her stod over for Spørgsmaalet om Medvirken til social Højnelse, ja, at man i Virkeligheden kunde sige, at man her stod over for et Spørgsmaal, der til syvende og sidst bundede i Problemet Moral. Jeg takker for denne Indstilling og skal blot knytte enkelte Bemærkninger til konkrete Spørgsmaal, som det ærede Medlem rejste.

Det ærede Medlem rejste det Spørgsmaal angaaende § 3, hvad man forstod ved Rumindholdet. Derved forstaaer man Netto-Kubikindholdet for Lejligheden som Helhed.

Det ærede Medlem omtalte Bestemmelserne i § 6 og mente, de var uklare med Hensyn til den Behandling, der skal ske af disse Sager gennem Sundhedsstyrelsen og de andre Medlemmer, der tiltræder Tilsynet. Det ærede Medlem, forstod jeg, havde den Anskuelse, at det var uklart, hvad der egentlig her var Sundhedsstyrelsen, og hvad der var de øvrige Medlemmer. Jeg maa sige, at jeg tror, det ærede Medlem her tænkte paa Sundhedsstyrelsen, som den var indtil 1932. Jeg vil derfor gerne minde ham om, at Sundhedsstyrelsen efter Loven af 1932 er noget andet. Sundhedsstyrelsen er jo nu ikke mere, hvad jeg vil kalde et Kollegium, der er ikke mere noget, der er Sundhedsstyrelse i den Forstand; der er for saa vidt heller ikke mere noget, der hedder Sundhedsstyrelsens Formand. Sundhedsstyrelsen har ikke Medlemmer, den har Konsulenter. Jeg tror derfor, at naar dette tages i Betragtning, vil der ikke være nogen Uklarhed tilbage dér.

Det ærede Medlem fremsatte dernæst en Bemærkning angaaende § 7, som jeg i og for sig meget vel forstaaer; den Tanke